

Ciñborra

DÓGYERMEKEK KÉPES LAPJA
Főszerkesztő BENEDEK

1925
március
22

Ara Romániában 10 L, Csehszlovákiában 4 cK, Jugoszláviában 8 dinár,

Ének egy ostorkáról.

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Egy ostorkáról szól az ének,
Kinek gazdája nincs, szegénynek.
Ott áll magában, a sarokban,
Portól lepetten, elhagyottan.

Hej, mikor élt a kicsi gazda,
Egy percig sem volt elhagyva.
Hogy pattogott selyem csapója!
Zengett belé a csendes róna.

És hogy repült a kicsi sárga!
Most már szegényke ő is árva.
Ostorka, gazda, édes-egyek,
Tünődve kérdi, hová lettek?

(Budapest.)

A rónaságon néma csend ül,
Selyem csapó többé nem csendül.
Ostorka hallgat s a kicsi sárga
Belebúsul a pusztaságba.

És jár a tanyán két vén ember,
Mindakettőnek búja tenger.
Valakit ők is úgy keresnek!
Reggeltől estig mást se tesznek.

Ha már kis gazdát nem láthatják,
Ostorkát, csikót simogatják,
S hála csikónak, ostorkának:
Szép csendesen enyhül a bánat.

A három kis malac meséje.

Irta: ÖFELSÉGE MÁRIA KIRÁLYNŐ.

Románból magyarba átültette ifj. Popa Miklós.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három nagyon pajkos kis malac: Dán, Ján és Gica. Rózsaszínű bőröcskéjükön szürke csikok voltak, mint a zebrán, kun- korodott farkacskájukra pedig öröm volt nézni!

Rendkívül engedetlenek voltak, nap- hosszát szaladgáltak, mint a gazdátlan jószág, turkálva nedves ormányukkal ott, ahol csak valami ennyivalót lehetett találni. Amikor már azt gondolták, hogy nagyok, rendkívül elbizakodtak, pedig csak három butácska kis malac volt, mert ha csak egy szekér haladt is el az uton, megijedtek és bohókás mozdula- tokkal eredtek futásnak, erre-arra, jobbra- balra, bujva kerítések tövébe, lócák alá vagy az árokba. Ha azonban az út sza- bad volt Dán, Ján és Gica játszták a hőst, elgázoltak mindent, mint otthon és kiturkáltak minden korai zöltséget, mit aztán mohó kapzsisággal rágicsáltak. Ide- oda futkározva a járókelők lába alá ke- rültek s folyton alkalmatlankodtak nekik, nagyon akaratos természetük volt, mert a legcsekélyebb dolgon is veszekedtek visitva úgy, hogy az emberek füle majd beszakadt.

Egy szép napon — nem tudom ki

és mikép — mindegyik kis malac far- kára egy-egy szalagot kötött. Jánnak piros szalag volt a farkára kötve, Dánnak kék, Gicának pedig egy kávábarna.

Persze, hogy a piros és a kék szebb szín, mint a kávábarna, persze, hogy Ján és Dán elkezdték Gicát csufolni az ő fakó szalagcsokráért. Ez meg mérgeződött és — természetes dolog! — mind a há- rom kis malac elkezdett civakodni. Nagy lármát csaptak, egy járó-keelő paraszt pe- dig közbelépett és lábával szétválasztotta őket úgy, hogy lapdamódra gurultak szerte, nem hagyva nyomukban egyebet három porfelhőcskén kívül. Emiatt aztán nagyon lealázva érezték magukat, de úgy is kellett nekik! Éles visitással hu- zódtak meg egy kapu alatt, melyet juhász-kutya őrzött. A vén ebnek az egyik füle mindig hegyezve, a másik pe- dig jobb szemére volt konyulva. Szelid- nek és lustának látszott, de valójában az is volt.

Miután a malackák kissé megcsen- desedtek, a kutya megkérdezte tőlük, mire való az a nagy láрма és veszekedés?

Bohókásan rőfögve mondták, hogy a színek miatt veszekednek... A kutya

türelmesen hallgatta végig, azután fejével integetve ily tanácsot adott nekik:

— Nem tudok itélkezni a színek felett s csak annyit tudok mondani nektek, hogy ha helyetekben volnék, egyenesen Anna anyóka kocájához mennék; ő a falu öreg kocái közt a legokosabb. Bizonyosan meg fog benneteket békiteni, mert az mindent tud. Mi ugyan nem szíveljük a disznókat, meg is szalasztjuk őket, ahányszor elénkbe kerülnek, mégis elismerjük ezt a jó tulajdonságát.

A malackák megilletődve a tanácstól rögtön el is indultak a falu girbe-görbe és szűk utcáin Anna anyóka háza felé.

Bus idő volt aznap. A kis malacok nagyon örültek, hogy futhatnak, de a veszekedést nem hagyták abba. Kis farkacskájuk gyűrű-módra volt felkunkorodva, így hát nem csapódott össze sárral, habár ők nem nagyon vigyáztak rá, sőt ellenkezőleg, a legnagyobb kedvvel mentek keresztül egyenesen a tócsák közepén.

Mikor megérkeztek Szóka koca-nénihez, egyedül találták ülve Anna anyóka háza előtt. Okos talán még lehetett, de szép... jaji az nem! Iszonyuan kövér és pockos volt; teste sárszínű, mit a rajta lévő sárréteg kölcsönözött neki. A hely, amelyet magának kiválasztott, mocsár volt. Hasonló hely senkinek sem lett volna inyére, de neki kedvére való volt. Orra karimáját úgy mozgatta jobbról-balra és balról-jobbra, mintha ki tudja, miféle balzsamos illatot szaglált volna, pedig ahol Szóka néni ült, ott kellemes illat ugyan nem lehetett.

Éles tekintettel mérte végig a közelődő malackákat és rögtön meg is kérdezte őket:

— Mi szél hajt benneteket hozzám?

— Valamit megkérdezni jöttünk, — felelé Ján.

— Ugy?

— Kend igen bölcs, — tette hozzá Dán.

— Nem te vagy az első, ki ezt nekem mondotta, — rőfögé az öreg.

— Szükségünk lenne kelmed tanácsára, — visitja Dán.

— Na, üljetek le, — rőffent a koca. A három kis malac pedig meglepődetten fészkelődött a pocsolyában.

— Egy piros szalagcsomó van a farkamra kötve, — kezdi Ján.

— Nekem kék, — teszi hozzá Dán.

— Nekem kávészin, — fejezi be Gica.

— Mi azt állítjuk, hogy a kék és a piros szebb szín, mint a kávébarna, — visitja Dán.

— Én pedig azt mondom, hogy ez nem igaz, — kiáltja Gica, jóllehet magában a többiek nézetén volt, csak nem akarta kimondani. No, lám csak! Honnan ered a civakodás?)

— A kék szebb, mint a kávészin, — ismétlé Dán.

— A piros pedig szebb a barnánál is, meg a kéknél is, — szól bele Ján, immár veszekedésre kész hangon.

— Nem igaz, nem igaz, — dörmögi Gica nagymérgesen.

— De igen, ugy van, — visitja éles hangon Dán.

— Nem! — kiáltja Gica.

— De igen, de igen! — kiáltja még hangosabban Ján és — se szó, se beszéd — ismét összekaptak.

Szóka mama nyugodtan ült az ő puha sárfészkében és gunyos tekintetet vetve rájuk türelmesen figyelte őket. Okos volt az öreg és nem akart hiába beszélni addig, míg amazok veszekedtek. — Végre is, amikor a kis malacok fáradtan egyet szusszantak, így szólt hozzájuk:

— Nemcsak a kis malac, de még a nagy disznó sem látja a saját farkát, úgy gondolom hát, okosabb lett volna társaitok farkát nézve örülnötök. Keljete csak fel hát hamar és nézzétek meg egymás farkacskáját.

Egyszerre talpra ugrottak mind a hárman, de jaji... Mit kellett látniok!..

Mind a három szalag egyszínű volt: sárszínű, annak a pocsolyának a színe, melyben az öreg koca találta örömét.

— Most már számot vethettek a világ mulandóságával, — folytatta ismét a szót az öreg koca, apró szemével pis-

longatva. — Időt és erőt pazaroltatok oly civódásban, melynek az én sárfélszemem a legnépszerűbb módon vetett véget, egyenlővé téve színeteket azzal a színnel, mely legjobban megegyezik nemzetségünkkel. Ma holmi kis ostoba malacok vagytok, de nemsokára nagy kamaszok lesztek ám, meg kellene győződnotök erről az igazságról és jusson eszetekbe mindig, ha valami nagyot akartok csinálni.

Dán, Ján és Gica visitottak, nem azért, mintha talán ellenezték volna Szóka néni mondását, hanem mert nem tudták neki megbocsájtani, hogy így csuffá tette őket, sőt még a farkacskájuk is merő sár lett.

Az öregnek volt azomban még valami mondanivalója és folytatta:

— Szalagjaitok most már mind sárszínű, ez a szín illik nekünk a legjobban, melyet — ha nektek lennék — örökre meg is öríznék. Hagyjátok a költők és az ég szivárványszíneit, elégedjétek meg a földi dolgokkal. És ha kora hajnalban olyan disznó kerül elétekbe, melynek a farkán kék vagy piros szalag van, kétszeresen örüljétek neki. Először: mert láthatjátok a szalagcsokrot, míg, ha saját farkacskáitokon volna, nem láthatnátok meg, másodsor: hogy kora hajnalban találkoztatok a disznóval, mert ha estefelé láttátok volna, olyan lett volna a kis csomó, mint a tiétek, mert minden csak mulandóság ezen a földön, de nem is én vagyok az első, ki ezt az igazságot mondom.

És az öreg koca rőfögve, mélyebbre ereszkedett a ragadós pocsolyában.

— Mert minden mulandó, — tevő hozzá engedékenyen. — Lássátok, most már nincs semmi különbség csokraitok között, holott az előbb azt gondoltátok, hogy ez a legfontosabb dolog a földön. Mikor a nap feljön, menjétek haza és hagyjátok engem az én pocsolyámban, melyben elég gyönyörűséget találtam és annyi bölcsességet, amennyi egy öreg kocának elég.

Azután a koca néni becsukta apró szemeit, nagyot fújt, ami természetesen

azt jelentette, hogy nincs több mondanivalója.

Dán és Ján pedig duzzogva és aggodva indultak haza, nehogy valaki meglássa farkacskájukat. Magukban pedig így zsörtölődtek a koca mama ellen:

— Való igaz az, hogy a koca mama ugyan sokat tart a bölcsességéről, de mégsem tudta megváltoztatni azt, hogy a piros és a kék szín szebb szín, mint a kávé-barna.

— Külömben is csunya és hosszú lére ereszti mondókáját, — rőfögé elleneséges érülettel Dán, mert ő büszkeségében volt megsértve. — Nem is tetszik nekem egy cseppet sem, mert szerfölött kövér és igen öreg.

Csak Gica volt megelegedve és sokért nem adta volna, ha valaki meglátta volna farkacskájukat...

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Molnár Annuska, Nagyborosnyó, Deák Károly, Telek, címére a Cimborát küldjük, lehetetlen tehát, hogy ne kapja. — Hartwich Pistike, Odorheiu. Közzölje, melyik számot nem kapta meg, hogy pótolhassuk. — Árus Irmuska. ? Közből lakóhelyedet, mert addig nem tudjuk pótolni a hiányzó számokat. A Cimborát csak f. év febr. 1-től tudjuk megindítani.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Niederland Aranka, Presov. Előfizetési díja a beküldött 35 ck.-ával 1924. december 31-ig ki van egyenlítve. — Nemes József, Beregszász. Előfizetési díja a beküldött 50 ck.-ával 1924. december 31-ig ki van egyenlítve. — Bagossy Klára és Judit, Budapest. A kért számokat a m. é. 28. és 44. kivételével, melyek teljesen elfogytak, pótoljuk. Előfizető szerzéséért a sorsjegyet címekre elküldtük. — Springer István, Bardio. Előfizetési díja a beküldött 65 ck.-ával 1924. december 31-ig ki van egyenlítve. — Bálint Nándor, Banská Stavnica. Előfizetési díja folyó év március 1-től május 31-ig ki van egyenlítve. — Sichert Ilmi, Sobota. Előfizetési díja múlt év július 1-től december 31-ig ki van egyenlítve. — Schwartz Sándor, Karcag. Előfizetési díja folyó év február 1-től május 1-ig ki van egyenlítve. — Werther Éva, Budapest. Előfizetési díja folyó év február 1-től május 1-ig ki van egyenlítve.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Pácl.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

A megfordított Mikulás.

— Irta és képekkel ellátta: IFJ. PRÖHLE VILMOS. —

I. FEJEZET.

A becsapott Mikulás.

— Fiuk! — mondta Gyurka, amint hazafelé mentek az iskolából — nagyszerű tervem van!

illetőleg nadselű gondolatom, hogy becsapjuk a Mikulást.

A gyereksereget általános csodálkozás, a félénkebbeket határozott megdöbbenés lepte meg; sőt Zolinak is majd kidüledt a szeme a kíváncsiság miatt.

— Halljuk! Halljuk! — tódultak Gyurka köré a fiuk, mert Gyurkának, a polgármester fiának, még az apjánál is nagyobb tekintélye volt pajtásai előtt.

— Hát — kezdte György ur — holnap van Mikulás napja és ha ma este kiteszük a cipőnket az ablakba, hát holnapra a Mikulás telerakja ajándékkal!

— Ezt mindenki tudja, — szolt közbe a főispáni titkár csemetéje: Zoli, aki mint a vármegyéhez tartozó férfit, szeretett ellenkezni a «városiakkal».

— Mit lotyogsz bele, amig végig nem mondtam? — őrtyant fel Gyurka. — Vagy talán a tervemet is tudod?

— Azt nem.

— No azért! Mert nekem az a tervem,

— Hogy-hogy? Miért?! Hogyan!?? kérdezték össze-vissza.

— Ugy, — magyarázta Gyurka — hogy nemcsak a saját cipőnket tesszük ki az ablakba, hanem minden cipőt, ami otthon található, még az ócskákat is! Akkor aztán a Mikulás azt fogja hinni, hogy: Tyűh! de sok gyerek van ebben a házban! — és mindet telerakja! Mit szoltok hozzá? Annyi füge, mogyoró, datolya meg megymás gyűl így össze, hogy elég lesz egy évre!

A nebulók, mikor e zseniális terv óriási hatása aól magukhoz tértek, egyetlen ordításban törtek ki:

— Éljen!

— Most — mondta Gyurka, ugy állva társai között, mint az apjától látta egy szobor-

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

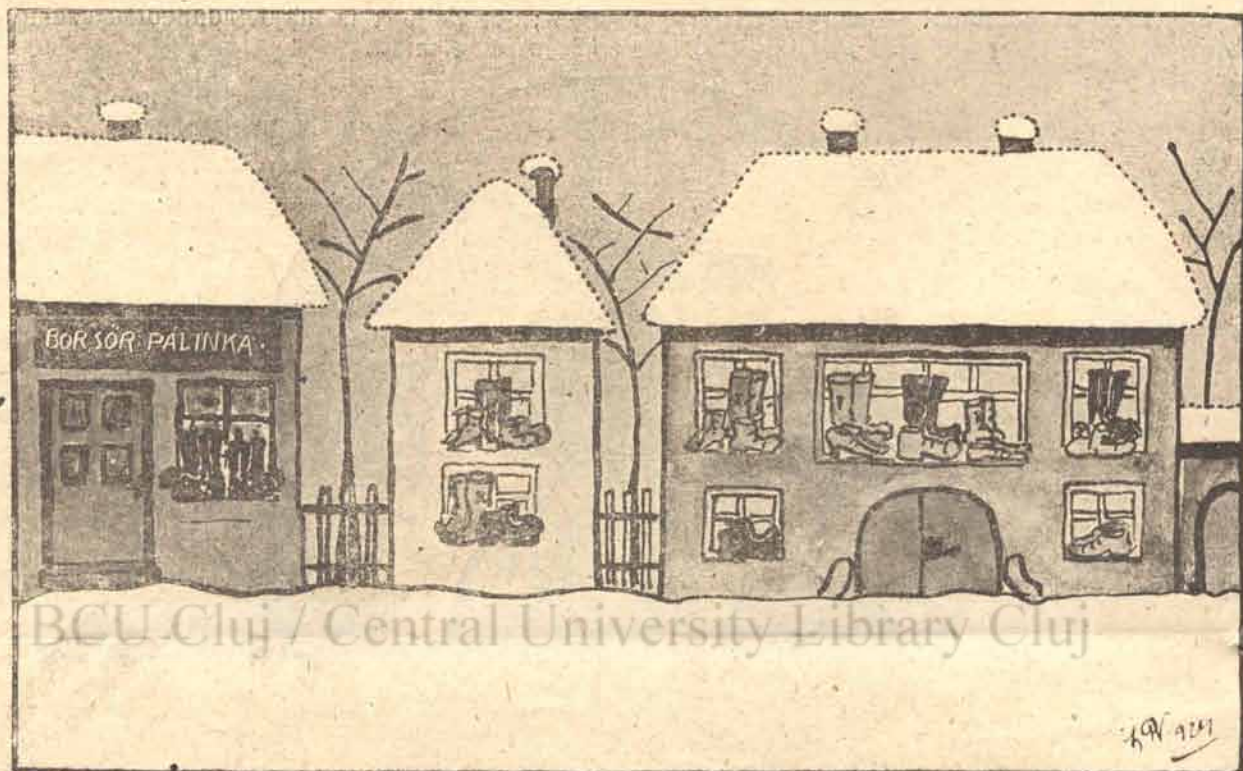
KOPROL

Jóízű csokoládéból
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

leleplezésen, — most még csak az a parancsom, hogy mindez titokban történjék! Az eredményen majd megosztozunk! Szerbucatok!

— Szerbuc! Szerbuc! — zsvajgott az apró emberekből álló tömeg és ki erre, ki arra, ki magában, ki kettesével-hármasával, — sikálkozva, hógurulyázva szétoszlottak . . .

— Iszen, — motyogta a gömbölyű rendőr — a rendet őrizhessük az kocsmában is. Osztan a rendőr-csizma az kocsmablakban is csak rendőrcsizma: tekintélye van! No meg a Mikulás is csak megszomjazik hosszú uttyában és odatéved és mint tekintélyt ismerő ember-szent: dosztig rakosgatja lábhüvelyünket.

Gyönyörű téli éjszaka volt, amikor a városi rend két félelmetes óre megkezdte éjjeli őrzését a lakosok biztonsága érdekében. És minden ablakban, amely alatt elhangzott daliás, bátorító léptük, töméntelen cipőt láttak. Kis cipőt, nagy cipőt, fél cipőt, egész cipőt, csizmát, hócipőt, cugos-cipőt, magassarku, alacsony-sarku, ferdesarku, sarkatlan cipőt, párnélküli, ócska, penészes cipőt, lyukasat, foltosat, lakkosat, sőt még mindenféle fajta papucsot és kalucsnit is.

— No komám, — mondta a hosszú rendőr — a mi csizmáinkon kívül az nemes város minden lábtyüje az Mikolást várja.

— Igen, — motyogta a gömbölyű rendőr — az miénk es várhassa az Mikulást!

— Bölcs ember kend, — mondta a hosszú rendőr — de ha a csizmában benne vagyon a lábunk, hogy tegyen bele valamit is az Mikolás?

— Iszen, — motyogott a gömbölyű rendőr — levethessük azt!

— Aunye! — mondta a hosszú rendőr — meztelláb mán csak nem őrzöm az rendet, pláne havon.

Hát erre már nem tudott mit mondani a hosszú rendőr.

És a hosszú rendőr meg a gömbölyű rendőr bementek a kocsmába, lehúzták a csizmáikat, kitétték az ablakba és hogy a rendet még ők se zavarják, nagyédesen elaludtak a Mikulást váró fehér éjszakában.

II. FEJEZET.

A mezitlábás város.

Hajnali harangszóra ébredt fel a két rendőr.

Nosza, ugranak az ablakhoz — de jaj! ajándékkal terhelt csizmák helyett — semmit se találtak!

— Tolvajok! — mondta a hosszú rendőr — tolvajok!

— Disztság, — motyogta a gömbölyű rendőr — azalatt lopni, míg a rendőrség alszik. Hogy lehessen akkor nyomozni, mikor semmit se láttunk?

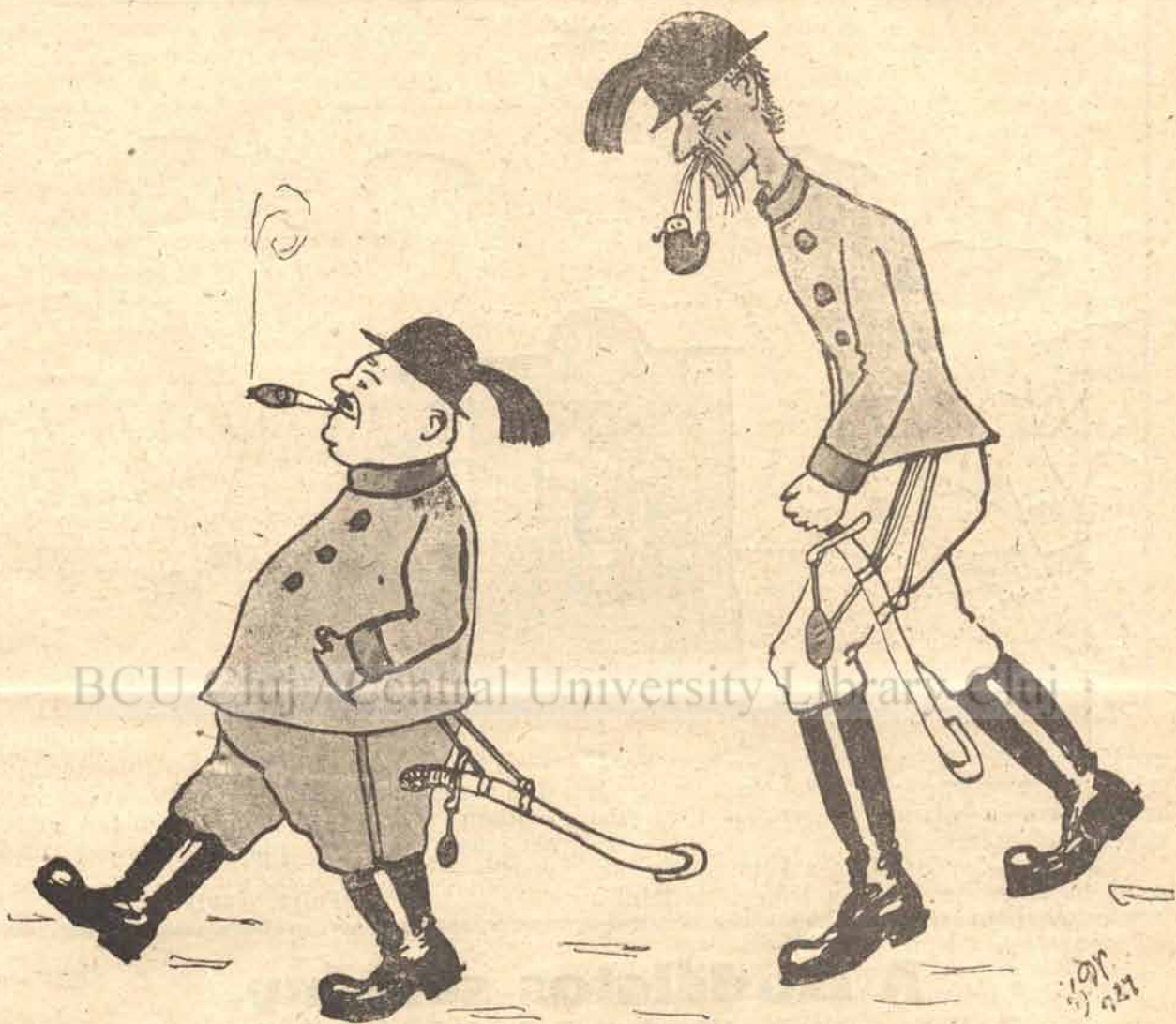
— Még hozzá a hatóságot lopták meg! A közigazgatás közegeinek közlekedési eszközeit! — mondta a hosszú rendőr.

— Kutya fiu lehetett, — motyogta a gömbölyű rendőr — aki rendőrcsizmát mert lopni, isz annak rendőr nélkül is tekintélye van!

— Remélem, — mondta a hosszú rendőr

de, ugy látszik, Mikulásék még nem találták fel a repülőgépet.

— Iszen, — motyogta a gömbölyű rendőr — egyetlen egy tél pár lábtü se tűnt volna

— hogy a négy csizma elfogja a tolvajt: főr-srift szerint.

— Főr-sriftos lábbelik voltak, — motyogta a gömbölyű rendőr.

Ekkor felpattant az ajtó és ziláltan, rémülten rontott be a harangozó. Alig bírta ezt az egy szót kétszer halkán kiordítani:

— Hallatlan! Hallatlan! — és reszketve kérdezte: — Tudják, mi történt?

— Tudjuk! — volt a vésztjóslo válasza.

A harangozó csak most vette észre, hogy a két rendőr meztláb van — és elkezdett hahotázni:

— Dehogy tudják! Dehogy tudják! — Aztán elkomolyodott. — Az éjszaka a Mikulás a város összes lábbelijét ellopta, csak az enyémet nem, pedig én is kitettem a toronyablakba,

el, ha a miénket el nem emeli!

— Ammán igaz, — hagyta rá a hosszú rendőr.

— No már most, — folytatta büszkén a harangozó — én vagyok az egyetlen csizmás ember a városban. A többi mind meztel-lábas.

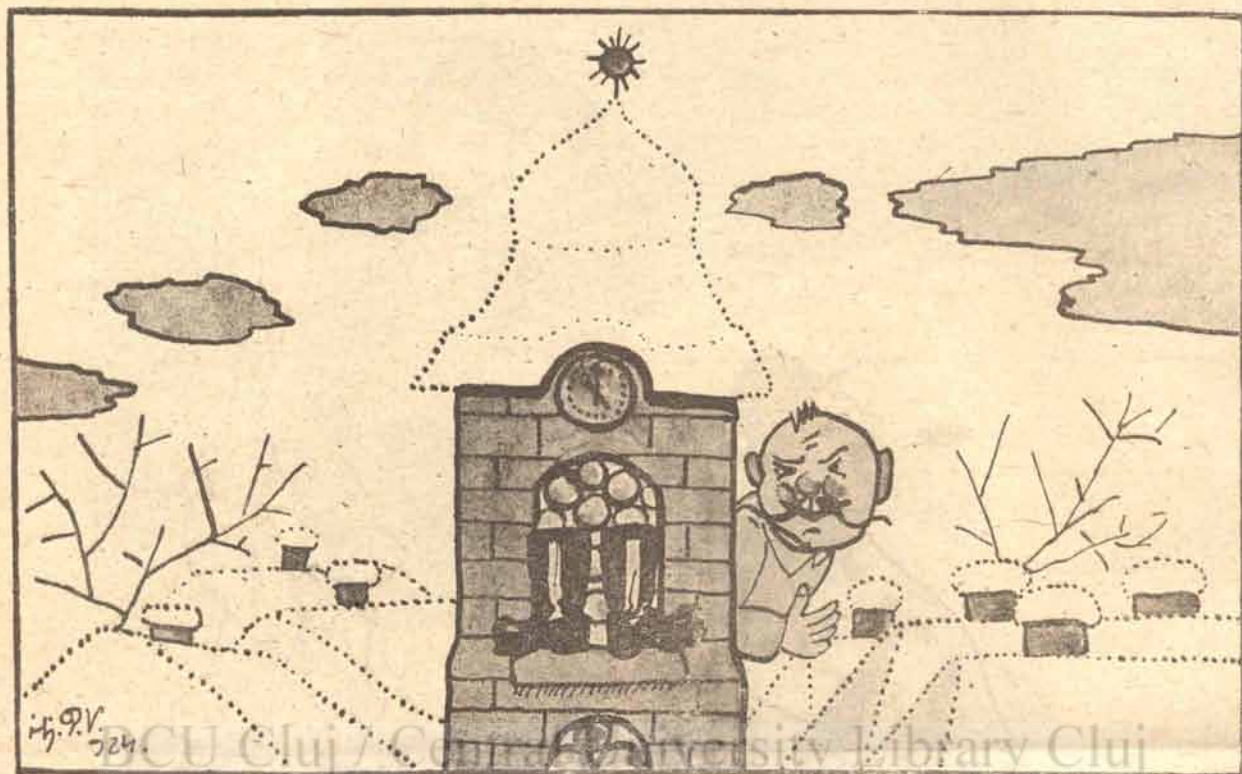
— Aunye, — mondta a hosszú rendőr — a főkapitány urnak csak maradt egy pár abbul a 12 párbul!

— Egy se! Egy se! — pattant fel a harangozó. — Az én csizmámon kívül még egy rongyos kalucsli sincs az egész városban. Én vagyok az egyetlen ember, aki most azt tehetem, amit akarok! Én vagyok az egyetlen csizmás ember, he!

— Hát most mi lesz? — esett kétségbe a két rendőr.

— No, no, — szólt a harangozó — jó ember vagyok én. Csak kendteket akartam megtapasztalni, de hát látom, — és a két

cipőinket, mit érnek akkor a titkosrendőrök? Hisz a Mikulás szellem!
— Éppen azért! — kiáltott a harangozó.

rendőr meztelen lábára mutatott, — hogy kendtek is hasznavehetetlenek. No de magam is megmentem a várost. Megyek a fővárosba titkosrendőrökért!

— Aj, — szólt közbe a korcsmáros, aki az elébb lépett be. — ha a Mikulás vitte el a

Minden szellem titok, hát a titkosrendőrök csak érthetnek hozzá! — azzal olyan méltósággal távozott el, mint az olyan ember, aki egy egész városnak egyetlen csizmáját viseli.

(Folyt. köv.)

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Irla: Kertész Mihály.

És Labanc — sajnos — nem tévedett. Az Albatros II. felületén, különösen a szárnyakon, megszámlálhatatlan apró kerek lyuk volt, olyanok, amilyeneket a vasúti kalauz szokott a menetjegyen lyukasztani.

A három gyerek hosszú percekig dermedten hallgatott. Döbbenetes csönd volt a hanggárrá előléptetett fáskamrában, csak az egyre fogyó gyertya sercegése hallatszott, meg valami pókhálóba került légy szárnyainak kétébesett vergődése...

Kovács szólalt meg először:

— Ez — mondotta az izgalomtól rekedt hangon — a vásártériek keze!

— Csuzlival támadták meg a szegény Albatroszt, — állapította meg Sántha Gabi fájo szívvel. — Seréttel löttek.

— Még szerencse! — mondta Labanc, szemét törölgetve. — Mert a serét kis lyukat üt. A kavics azonban szakít s ha nádat talál, tör, zuz.

— Bizonyos, hogy nem találták el a nádat? — kérdezte Kovács egész testében remegve.

— Bizonyos. Végigtapogattam mindenütt a vázat — nyugtatta meg Labanc.

— Hála Istennek! — sóhajtott Kovács megkönnyebbülten. — Ha eltalálják valamelyik feszítő nádat, menthetetlen az Albatros! Elvésziti az egyensúlyt, lezuhan és pozdorjává törik!

— Valószínűleg, — vélekedett Sántha is.

— Most oszt mit tegyünk? — kérdezte

Labanc. — Talán egy-két napig nem is kellene felengedni az Albatrost.

— Sőt ellenkezőleg! — jelentette ki Kovács határozottan. — Hiszen ők éppen ezt akarták elérni orvtámadásukkal, hogy az Albatros ne jelenjék meg többé a levegőben. Mert ez fáj nekik, ez bántja az önérzetüket. És ha most tényleg lent marad az Albatros, ujjongani fognak, ünnepet ülnek, mert azt hiszik, hogy elérték aljas céljukat! Nem! Azért sem! Megmutatjuk, hogy mi vagyunk az erősebbek és ügyesebbek! Holnap, mintha mi sem történt volna, a rendes időben fel fog szállni az Albatros! Nem ijedünk meg! Holnap ugyanis én vagyok a soros, jogom van tehát ragaszkodni a felengedéshez! Nem hátrálok meg előlük! Most rögtön hozzáfogunk a kijavításhoz, beragasztjuk a lyukakat, az éjszakán át meg is szárad s holnap bátran fel lehet engedni.

— Akkor ma éjjel itt kell hálnia az Albatrosnak, — mondotta Sántha — mert a friss ragasztásokkal nem lehet hurcolni.

— Természetesen, — bólintott rá Kovács.

— De én nagyon, nagyon félek — szölt ekkor Labanc könnyektől fojtott hangon. Olyan rossz sejtélmeim vannak!

— Nincs semmi okod a félelemre, — biztatta Kovács. — Nem fog történni semmi. Fogadni mernék, hogy a vásártériek annyira szegyelik magukat, hogy többé nem jelentkeznek s békét hagynak az Albatrosnak a mai kudarc után.

Labanc azonban kételkedve ingatta fejét.

— Nem jól ismered őket, — mondotta. — Nekem egészen más a véleményem róluk. Én azt hiszem, hogy minél több kudarcot vallanak, annál dühösebben és elkeseredettebben fognak tovább kísérletezni, hogy megsemmisítsék az Albatrost. Ismerni kell a vásártérieket! Nem igen szokott lelohadni a bosszuvágyuk! Kovács lekicsinylően legyintett.

— Én ismerem valamennyit. Gyáva kutyák a vezérükkel együtt. Csak ott mernek legénykedni a vásártéren, ahol százan vannak s ahol nyers erővel győzhetnek. De az ész nem lehet ökölrel meg csuzlival legyőzni. És az Albatros fel fog szállni holnap, ha megpukadnak is!

Kovács bátor szavai valamennyire megnyugtatólag hatottak s bár eleinte Sántha is Labanc véleményén volt, most Kovácsnak adott igazat.

— Kijavítjuk a sebesült Albatrosunkat — mondotta — s holnap, a sorrend szerint Kovács fel fogja engedni.

— Ha ugyan megéri a holnapi napot a szegény, üldözött Albatros s az éjjel nem történik vele valami szerencsétlenség, — mondotta Labanc sötéten.

— Emiatt nyugodtan alhatsz! — jelentette ki Kovács. — Mert ma éjjel én itt fogok hálni a hangárban. Ugyis nagyon meleg van a szo-

bában és sokan is vagyunk, még örülni is fognak, ha én kint hállok.

Ez a kijelentés teljesen megnyugtatta az aggódó Labancot. Most már eltűnt a sötétség arcáról s újra mosolygott, mint rendesen.

Aztán hozzáfogtak a munkához. Apró kockákat vagdostak a sárkány-készítésnél megmaradt papírhulladékokból, ezeket bekenték gummiarabikummal — szerencsére ez is volt még bőven — s egymás után raggatták be a lyukakat.

Már vacsora-idő volt, amikor végre elkészültek. Haza kellett menniök.

— Szervusz, Kovács, jó éjszakát! — bucsuzott Sántha.

— Vigyázz az Albatrosra! — figyelmeztette Labancz, kezét nyújtva.

Ezután mindketten sietve kiléptek az udvarra, de egy pillanatra meghökkenve állottak meg. Mintha valami árnyat láttak volna kisurranni a nyitva álló kapun. Fürkészve néztek körül, azonban sehol senkit nem vettek észre. Tovább folytatták hát utjukat, azt gondolva, hogy bizonyára csak valami betévedt kóbor kutya szaladt el előttük...

Pedig tévedtek. Madár Matyi volt az, akit nem hagyott nyugodni az újabb sikertelenség s vakmerően utánuk lopózott a szövetségeseinek, amikor azok az Albatrost hazaszállították. A fás-szin deszkafalához lapulva hallgatózott aztán s boldog vigyorgásra torzult arca, amikorra hallotta, hogy a sárkány, ha nem is végzetesen de mégis alaposan megsérült. Amikor pedig Sántha Gabi ama indítványa ütötte meg fülét, hogy ezen az éjszakán az Albatrost a hangárban kell hagyni, — szeretett volna felkiáltani örömeiben, mert rögtön elhatározta, hogy újra látogatást tesz a faskamrában. De aztán szomorúan megnyult az arca, amikor Kovács kijelentette, hogy ezen az éjszakán a sárkány mellett fog aludni. Így hát ismét dugába dőlt a terve s bosszankodva surrant ki felé, még pedig idejében, mert ha még egy keveset késik, a hazafelé igyekvő Sántha és Labanc ott-csipik s akkor bizony lett volna neki szorulás!...

X.

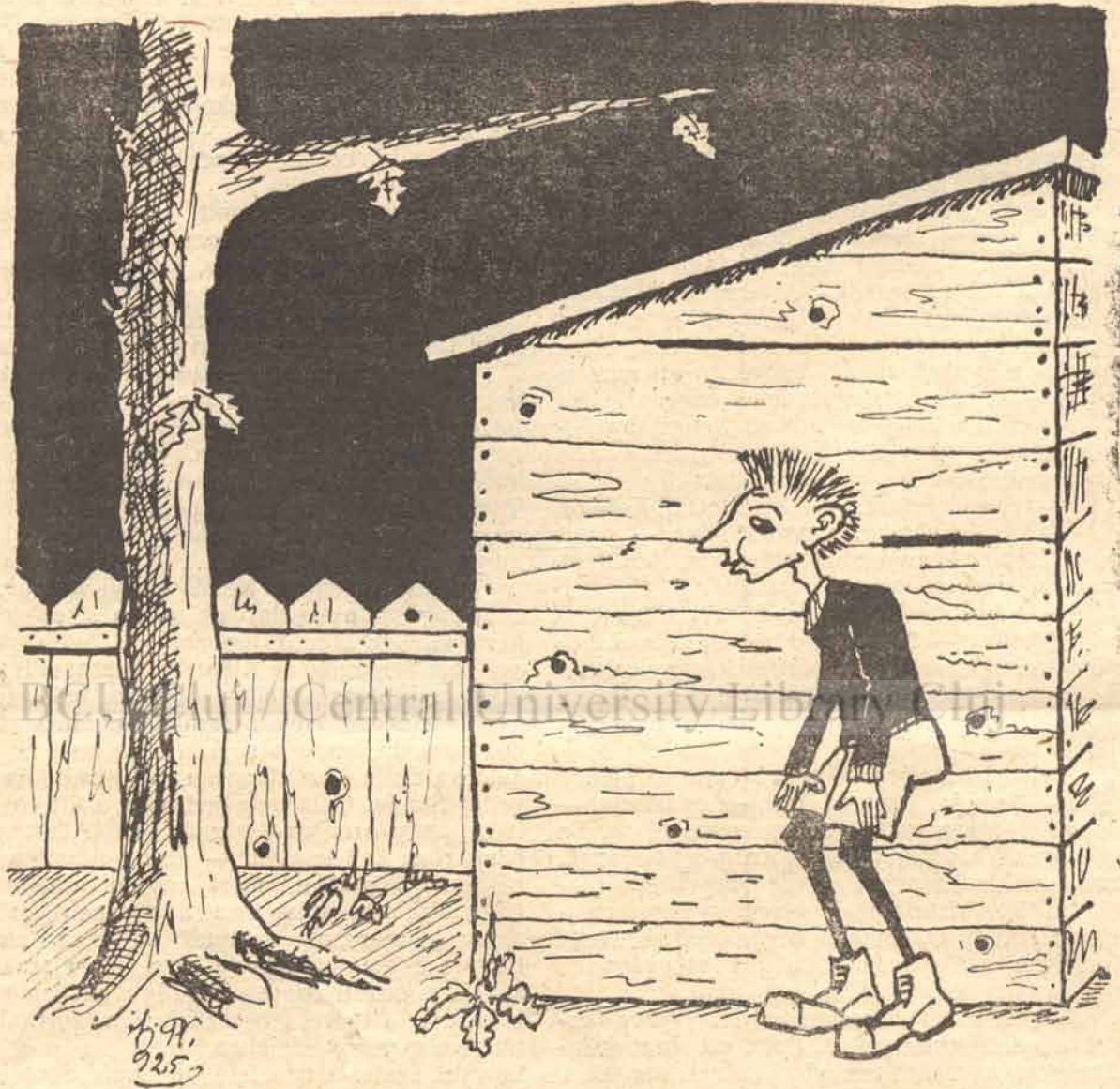
Farkas a bárányok között.

A Tanács-hegyen ismét ott volt az egész vezérkar s Madár Matyi kivételével valamennyien a város felé fordították tekintetüket, miközben élénken tárgyalták, hogy vajjon a pergő-tűz mily kárt tehetett a híres Albatrosban s képes lesz-e ma újra felszállani?

Mindenkinek volt egy-egy szava, megjegyzése, bizakodó kijelentése, csupán Madár Matyi, aki pedig a legtöbbet beszélhetett volna, hallgatott mélyen. Ő tudott már mindent, azért hát nem is volt kíváncsi, nem is nézett arra felé sem, amerről az Albatrosnak fel kellett tűnnie, hanem letelepedve a halom oldalára,

f
ejét kezére támasztotta s egykedvűen meredt
maga elé.
De csak látszólag volt egykedvű. Benseje

Ebben a pillanatban a csodálkozás és
meglepődés moraja zugott fel körülötte.
Önkéntelenül is felkapta fejét s rögtön

A fás-szin deszkafalához lapulva hallgatózott . . .

valósággal forrott, mint a vulkán s elméjében
a legfantasztikusabb tervek és gondolatok ker-
gették egymást.

Elkeseredése tegnap este a tetőfokra há-
gott. Mert — bár senkisé tudott róla — őt
kettős kudarc érte. Egyik volt az eredményte-
len pergő-tűz, a másik pedig az, amelyet a
Kovácsék fáskamrájánál kellett újból elszen-
vednie. Az előbbiről azonnal meg fognak győ-
zödni a többiek is, az utóbbit sohasem tudja
meg senki, de annál szégyenteljesebb volt.
Nem is merészelt feltekinteni, mert félt, hogy
arca pirulása elárulja mindent, amit pedig tit-
kolnia kell.

Ennyire tehetetlen még sohasem volt s
bosszu-szomja a végsőkig fokozódott.

megértette a csodálkozás okát.

Az Albatros II. büszkén, bátran és hatá-
rozott iramban emelkedett a magasba . . .

A vezérkar tagjai, amikor túl voltak az
első meglepődésen, egymásra tekintettek, mintha
mindenik a másiktól várna valami magyará-
zatot. De a magyarázat egyre késett, mialatt
az Albatros II. mind feljebb és feljebb jutott
és repülése talán még biztosabb volt, mint az
előző napokon.

— Érthetetlen! — lökte ki végre Kocsis
Miska az első szót.

Ezzel meg is törta némaság's zápor módjára
röpködtek megjegyzések, vélemények, kritikák.

— Valami jó babonájuk lehet, — mon-
dotta Tóth Andris.

— Vagy talán pánceből van az egész sárkány — vélekedett Ecseki Gyurka.

— Az lehetetlen. Akkor nem tudna felszállni. — magyarázta Szabó Pali. — Csak papirból lehet.

— A tény azomban az, — elegyedett a vitába a vezér, — hogy az Albatros megint ott van a levegőben!

— Erről mi nem tehetünk! — védekeztek egyszerre többen is, kiérezvén a vezér megjegyzéséből annak haragját.

— Én — mondotta Kocsis Miska — jól céloztam és meg merek esküdni, hogy minden lövésem talált.

— Az enyém is . . . — erősítették a többiek.

Ott a bizonyíték! — mutatott a vezér az ég azurjában szinte elvesző Albatrosra. — Ha mindegyitek eltalálta volna, ma nem repülne ott!

— Bizonyosan kijavították már, — jegyezte meg Tóth Andris.

— De az este, a sortűzek után is szép simán ereszkedett le — folytatta a vezér. — Ha jól találtak volna a lövések, akkor le kellett volna zuhannia, még pedig úgy, hogy darabokra törjön! Igazam van?

Erre egyikük sem tudott válaszolni. Csak hümmögtek-hammogtak és csodálkozva csóválták fejüket.

— Hát te mit szólna ehhez a dologhoz? — fordult most a vezér Madár Matyihoz. — A szavadat se hallani. Talán megkukultál? Pedig a te ajánlatod volt a csuzlizás!

— Jó is volt az! — kapta fel fejét Madár Matyi dacosan. — De arról én nem tehetek, hogy nem tudtok jól célozni. Mindnyájan a papírra löttetek, pedig az nem ér semmit. Mi az a kis lyuk azon a nagy sárkányon? Semmi! Aztán meg azt be is lehet ragasztani.

A nádat kellett volna eltrafálni! Még pedig úgy, hogy rögtön eltörjön. Akkor bizonyos, hogy lebukfencezett volna.

— Nagyon okosan beszélsz, — szölt a vezér — de hát te is ott voltál, a te kezében is volt csuzli, te is löttél, hát miért nem *trafáltad te el* a sárkányt úgy, hogy lebukfencezett volna?

Madár Matyi ajkába harapott erre a nem várt megjegyzésre s hirtelenében nem tudott mit válaszolni.

A vezér pedig tovább csipkedte:

— Nagyon jó eszméid vannak, Matyi, de mindenikről kisül, hogy semmit sem érnek.

— Nono, — mondta Matyi önérzetesen — eddig csak próbálgattam, mert azt hittem, így is célt érek. De most jön a java! Erről azonban még nektek sem szólok. Csak azt ajánlom, hogy ti most egy pár napig ne csináljatok semmit. Tegyetek úgy, mintha egyáltalán nem törődnetek a sárkánnyal. Mintha nem is volna. Én majd elvégzek mindent. Megígértem. Meg is tartom. Addig nem lesz nyűgötöm.

— Helyes, helyes! — zúgtak a többiek.

— Egy egész hétig nyugodtan várunk, — mondotta a vezér. — De ha ez alatt az idő alatt sem lesz semmi, akkor majd nélküled végezzük el.

— Rendben van! — hagyta helyben Matyi. — Egy egész hétre sem lesz szükségem. Még ma hozzáfogok a munkához. Most elbucszom tőletek s egy ideig nem fogtok itt látni. Ez alatt az idő alatt nem ismerlek benneteket s ti se ismerjétek engemet. Mintha csak haragban volnánk és mintha nem is tartoznám közétek. A többit aztán bizzátok rám! . . . Szervusztok!

Ezzel Madár Matyi hátat fordított a bandának s lebecgett a Tanács-hegyről.

Ment a város felé . . . (Folyt. köv.)

A Cimbora sorsjátéka.

Eddig egy egy előfizetőt a következők szereztek:

Nagy Mária, Marosvásárhely.
 Taub Erzs, Szilágyfőkeresztúr.
 Almay László, Dés.
 Gagyí Rózsika, Frumoasa (Szépvíz).
 Rohrböck László, Budapest.
 Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
 Módy Mihály, Petrozsény.
 Papp László, Gencs.
 Nagy Ferenc, Kolozsvár.
 Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).
 Tóth Lalika, Caransebes.
 Kertész Maja, Kolozsvár.
 Kökői Anna, Sepsiszentgyörgy.
 Steiner Bébi, Kolozsvár.
 Fried Gábor, Máramarosziget.
 Kovárik Misi, Tarnava, Csehszlovákia.
 Beregi Elza, Szászrégen.
 Budovszky András, Vizakna.
 Paretz Erzsébet, Arad.
 Kun István, Temesvár.

Kótay Pál, Szatmár.
 Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
 Tarján Edit, Déva.
 Krausz Bözsi, Murány [Csehszlovákia].
 György Győző, Páva.
 Bethlen Farkas, Bonyha.
 Lévai Klárka, Temesvár.
 Risovszky Lajos, Marosvásárhely.
 Schuster testvérek, Kassa [Csehszlovákia].
 Katz László, Máramarosziget.
 Böszörményi Lacika, Sántana.
 Simon Béla, Fogaras.
 Vigh Károly, Marosvásárhely.
 Szilvassy Károly, Szinérváralja.
 Jakab Margit, Pankota.
 Réthy Sanyi, Petrozsény.
 Reninger Póllika és Franci, Socaciu.
 Spitzer Tibor, Kolozsvár.
 Libiczei Ilona, Székelyudvarhely.
 Vigh József, Nagyszalonta.
 Fried László, Máramarosziget.
 Westhoff Károly, Petrozsény.
 Bocsány Erzsébet, Szamosujvár.

Bocsány Gizella, Szamosujvár.	8. sz. sorsjegyet kapta: Nagy Ferenc, Kolozsvár.
Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.	9. " " " Antal Miklós, Recas.
Cseke Vilike, Kolozsvár.	10. " " " " " " " " " " " "
Zollán Pista, Pankofa.	11. " " " " " " " " " " " "
Lábas Ferenc, Lonea Jiefl.	12. " " " " " " " " " " " "
Gvidó Katka, Dicsőszenmárton.	13. " " " " " " " " " " " "
Eröss László, Kolozsvár.	14. " " " " " " " " " " " "
Wieder Regina, Petrozsény.	15. " " " " " " " " " " " "
Strömpl Lili, Balauseri.	16. " " " " " " " " " " " "
Dvorzsák Ferencz, Arad.	17. " " " " " " " " " " " "
Szebeni Annuska, Torda.	18. " " " " " " " " " " " "
Marx József, Nagyenyed.	19. " " " " " " " " " " " "
Róth László, Karánsebes.	20. " " " " " " " " " " " "
Stern Frigyes, Petrozsény.	21. " " " " " " " " " " " "
Bádos Károly, Oravica.	22. " " " " " " " " " " " "
Ludmann testvérek, Temesvár.	23. " " " " " " " " " " " "
Bağossy Judit, Budapest.	24. " " " " " " " " " " " "
Gaal Sanyi, Rimaszombat.	25. " " " " " " " " " " " "
Reismann Géza, Beregszász.	26. " " " " " " " " " " " "
Bárdos Ágnes, Nagyvárad.	27. " " " " " " " " " " " "
Tamás Ancsi, Sántana.	28. " " " " " " " " " " " "
Merfy Béla, Arad.	29. " " " " " " " " " " " "
Ujhelyi Biró Zoltán, Kolozsvár.	30. " " " " " " " " " " " "
S. bestyén Gabika, Borosjenő.	31. " " " " " " " " " " " "
Peiser Adrienne, Nagyvárad.	32. " " " " " " " " " " " "
Kun Pista, Nagyszőlős, Csehszlovákia.	33. " " " " " " " " " " " "
Wolfinau Misi, Banca Stavnic, Csehszlovákia.	34. " " " " " " " " " " " "
Nagy Rózsika, Székelyudvarhely.	35. " " " " " " " " " " " "
Gyárfás Magda, Kolozsvár.	36. " " " " " " " " " " " "
Kolczonay testvérek, Vajdahunyad.	37. " " " " " " " " " " " "
Eddig két két előfizetőt a következők szereztek:	38. " " " " " " " " " " " "
Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).	39. " " " " " " " " " " " "
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.	40. " " " " " " " " " " " "
Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed	41. " " " " " " " " " " " "
Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyó.	42. " " " " " " " " " " " "
B. Krausz Irén, Torda.	43. " " " " " " " " " " " "
Molnár Endre, Temesvár.	44. " " " " " " " " " " " "
Pintér Margit, Arad.	45. " " " " " " " " " " " "
Gróf Kendeffy Miklós, Sánta-Maria.	46. " " " " " " " " " " " "
Schwartz testvérek, Petrozsény.	47. " " " " " " " " " " " "
Székely István, Máramarossziget.	48. " " " " " " " " " " " "
Wild Frigyes, Gyulafehérvár.	49. " " " " " " " " " " " "
Árus Irmuska, Székelykeresztúr.	50. " " " " " " " " " " " "
Juhász Pista és Pali, Nagyenyed.	51. " " " " " " " " " " " "
Eröss Alfréd, Timişoara.	52. " " " " " " " " " " " "
Leitner Vera, Déva.	53. " " " " " " " " " " " "
Eddig három-három előfizetőt a következők szereztek:	54. " " " " " " " " " " " "
Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).	55. " " " " " " " " " " " "
Kovácsnay Péterke, Nagyvárad.	56. " " " " " " " " " " " "
Molnár Anna, Nagyborosnyó.	57. " " " " " " " " " " " "
Kovács Jolánka, Uileac.	58. " " " " " " " " " " " "
Eddig négy-négy előfizetőt a következők szereztek:	59. " " " " " " " " " " " "
Antal Miklós, Recas.	60. " " " " " " " " " " " "
Máthé Klárka, Beica de Jos.	61. " " " " " " " " " " " "
Fried Imre, Lugos.	62. " " " " " " " " " " " "
Schneider Józsika és Gyurika, Szatmár.	63. " " " " " " " " " " " "
Eddig öt-öt előfizetőt a következők szereztek:	64. " " " " " " " " " " " "
Neidenbach Laci, Arad.	65. " " " " " " " " " " " "
A szerzett előfizető beküldötte egy negyedévi előfizetési díját és így sorsjegyeket küldhetünk a következőknek:	66. " " " " " " " " " " " "
1. sz. sorsjegyet kapta: Bartók Ferenc, Nagyszalonta	67. " " " " " " " " " " " "
2. " " " " Wertheimer Rózsika, Jibou	68. " " " " " " " " " " " "
3. " " " " Módy Mihály, Petrozsény.	69. " " " " " " " " " " " "
4. " " " " Tóth Lalika, Karánsebes.	70. " " " " " " " " " " " "
5. " " " " gróf Bethlen G. és D., Aiud.	71. " " " " " " " " " " " "
6. " " " " Fried Imre, Lugos.	72. " " " " " " " " " " " "
7. " " " " Fried Imre, Lugos.	73. " " " " " " " " " " " "
	74. " " " " " " " " " " " "
	75. " " " " " " " " " " " "
	76. " " " " " " " " " " " "
	77. " " " " " " " " " " " "
	78. " " " " " " " " " " " "
	79. " " " " " " " " " " " "
	80. " " " " " " " " " " " "
	81. " " " " " " " " " " " "
	82. " " " " " " " " " " " "
	83. " " " " " " " " " " " "
	84. " " " " " " " " " " " "
	85. " " " " " " " " " " " "
	86. " " " " " " " " " " " "
	87. " " " " " " " " " " " "
	88. " " " " " " " " " " " "
	89. " " " " " " " " " " " "
	90. " " " " " " " " " " " "
	91. " " " " " " " " " " " "
	92. " " " " " " " " " " " "
	93. " " " " " " " " " " " "
	94. " " " " " " " " " " " "
	95. " " " " " " " " " " " "
	96. " " " " " " " " " " " "
	97. " " " " " " " " " " " "
	98. " " " " " " " " " " " "
	99. " " " " " " " " " " " "
	100. " " " " " " " " " " " "

85. sz. sorsjegyet kapta:	Marx József, Nagyenyed.
86. " " " "	Róth László, Karansebes.
87. " " " "	Stern Frigyes, Petrozsény.
88. " " " "	Bárdos Károly, Oravica.
89. " " " "	Ludmann testvérek, Temesvár.
90. " " " "	Kovácsnay Péterke, Nagyvárad.
91. " " " "	" " " " " "
92. " " " "	Bagossy Judit, Budapest.
93. " " " "	Fried Imre, Lugos.
94. " " " "	Risovszky Lajos, M.-vásárhely.
95. " " " "	Dvorzsák Ferenc, Arad.
96. " " " "	Gróf Kendeffy M., Sánta Maria.
97. " " " "	Reismann Géza, Beregszász.
98. " " " "	Árus Irmus, Székelykeresztur.
99. " " " "	Schwartz testvérek, Petrozsény.
100. " " " "	Neidenbach Laci, Arad.
101. " " " "	Schneider J. és Gy., Szatmár.
102. " " " "	Gróf Kendeffy M., Sánta Maria.
103. " " " "	Merfy Béla, Arad.
104. " " " "	Kovács Jolánka, Ujlak.
105. " " " "	Kovács Jolánka, Ujlak.
106. " " " "	Ujhelyi Bíró Zoltán, Kolozsvár.
107. " " " "	Molnár Annuska, Nagyborosnyó.
108. " " " "	Molnár Endre, Temesvár.
109. " " " "	Molnár Endre, Temesvár.
110. " " " "	Sebestyén Gabika, Borosjenő.
111. " " " "	Székely István, Máramarossziget.
112. " " " "	" " " " " "
113. " " " "	Árus Irmuska, Székelykeresztur.
114. " " " "	Schneider J. és Gy., Szatmár.
115. " " " "	Peiser Adrienne, Nagyvárad.
116. " " " "	Neidenbach Laci, Arad.
117. " " " "	Juhász Pista, Nagyenyed.
118. " " " "	Nagy Rózsi, Székelyudvarhely.
119. " " " "	Gvidó Kalica, Dicsőszentmárton.
120. " " " "	Kovács Jolánka, Ujlak.

Igyekezni fiuk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megjethessük a sorsolást.

A Cimbora kiadóhivatala.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Kockarejtvény.

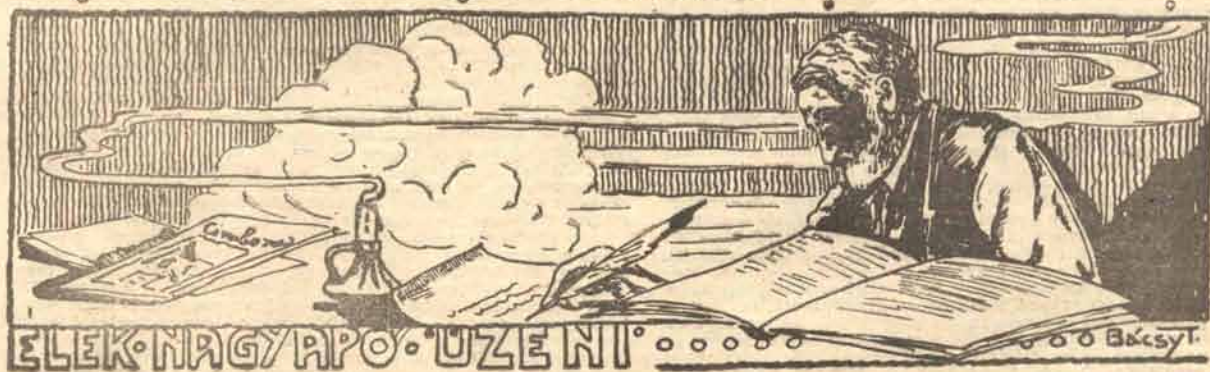
— Beküldte: BALÁS LÁSZLÓ és OLIVER. —

r	r	r	r
e	ö	e	g
e	g	é	a
e	e	e	g

Ezek a betűk jól elhelyezve egy kort jelentő szót, a prózai írásműnek egy fajtát, egy állatot és végül egy családnevet adnak.

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELOJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

Wieder Riffke, Petrozsény. „Végre elértem legnagyobb vágyaimat: nagypapó unokái közé kerültem!” — e szavakkal köszöntesz be. Isten hozott, Riffke! Érezd jól magadat az én kedves unokáim körében! — Erdélyi Vera, Nagyvárad. A „Marscsa sír” szép ve... Kár, hogy karácsony után közvelel nem volt a kezemben, így várnod kell a közlésével teljes egy esztendeig. Addig azonban kapok én még töled verset, remélhetően, közölhetők. Szóval, ez a most küldött versed azt reméltem, hogy te is munkatársra leszel majd a Cimborának; viszont sehogyszem értem e vers után, mely csupa szív, hogy féged senki sem szeret, csupán a virágok. Nos, sorozd a virágok mellé nagypapó is, akinek — igazad van — őreg a keze, de fiatal a szíve. — Dénes Manjika, Segesvár. Azt írod, hogy 1822-ben láttál a Petőfi ünnepeken, de akkor még nem voltál az unokám. Dehogy nem voltál az! Unokám nekem minden magyar gyermek, aki egyik-másik könyvemet olvassa. Remélem, hogy látlak én is féged, ki oly meleg szeretettel gondolsz reám. — Olsvári Józsa és Oelka, Dicsőszentmárton. Mindkettőtök szeretettel látlak unokáim sorában s remélem, sűrűn írtok nekem, mert a levél-

írás fontos kiegészítője az iskolai tanulásnak. — Ehrenfeld László, Magda és Miklós, Arad. Remélem, ti is szorgalmasan írtok nagypapómat, de ezután egyenesen Kisbaczonba cimezzétek a levelet. A pótlórejtvény sorra kerül. — Nemes Béla és Zolt, Máramarossziget. Hiszen, ha a kis Magda már olvasgat s különösen öcsike huncutságait szereti olvasni, nem sokára ő is meg fogja fejteni a rejtvényeket, meglájtatók. — Váradi Pista, Nagyvárad. Betűrejtvényed jó. — Roth Annuska, Zimánd. A posta, a posta, mi más? Jövőre a leveledet Kisbaczonba cimezd, nehogy lekéssél a megfejtéssel. — Finkelstein Irén, Arad. Ha még oly szigorúan bírálám is az írásodat, dicséretnél egyebet nem mondhatnék róla. Igaz, hogy el is várható a szép és helyes írás 15 éves leánytól, még akkor is, ha ez a 15 éves leány gyermeknek mondja magát. A „gyerekeségei” soha se szegyeid, addig vagy igazán boldog, míg gyermeknek érzed magadat. Érdeklődéssel várom további leveleidet, a kiadóhivatal pedig pótolja az 1. és a 2. számot. — Nagy Manjika, Gyegegyőzentmiklós. Amiazt nem írtál olyan hosszú ideig, mert édesanyád beteg volt a természetesen emiazt szomorú volt a karácsonyod is, bár sok

A „Cimborra“ könyvosztálya

Könyvosztályunkban legújaban az alábbi könyvek érkeztek be és azokat utánvét ellenében olvasóinknak szállíthatjuk:

Benedek Elek: Állatok meséinek. Nagy albumalaku meséskönyv, 9 színes képpel 3—6 éves gyermekek számára diszkötésben — —	220 leu
Defoe: Robinson. Átdolgozta: Benedek Elek, albumalak sok képpel, diszkötésben — — — — —	180 „
Cooper: A vörös kalóz. Átdolgozta: Benedek Elek, albumalak, négy színes képpel, diszkötésben — — — — —	180 „
„ A méhvasár. Indiai történet, albumalaku, négy színes képpel, diszkötésben — — — — —	180 „
Tutsek Anna: Ágnes története. Ifjúsági regény fiatal lányok számára, képekkel, diszkötésben — — — — —	170 „
Halden: Éva megjavul, diszkötésben — — — — —	180 „
Chourts Mahler: Szegény fecske, diszkötésben — — — — —	240 „
„ „ Apja leánya, diszkötésben — — — — —	180 „
„ „ A kis libapásztor, diszkötésben — — — — —	180 „
Tutsek Anna: Judith, diszkötésben — — — — —	240 „
Crawford Marion: A bizánci rabszolga leány — — — — —	440 „
Hedin Swen: Csangpo láma zárandoqútja — — — — —	400 „
„ „ Csangpo láma a nomádok földjén — — — — —	440 „
Kypling Rudyárd: Három kópé — — — — —	420 „
Komáromy János: Esze Tamás a Meztlábosok ezredese — — — — —	320 „
Lasswitz Curd: Két bolygón — — — — —	640 „
Sealsfield Charles: Tokeah és a fehér rózsa — — — — —	440 „
Conscience Henrik: Flandria oroszlanja — — — — —	400 „
Marryat: A bolygó hollandi — — — — —	400 „
Jókai Mór: Fekete gyémántok — — — — —	170 „
„ „ A jövő század regénye I—III. — — — — —	250 „
„ „ Enyém, Tied, Övé — — — — —	250 „
„ „ Szabadság a hó alatt — — — — —	200 „
„ „ Szeretve mind a vérpadig — — — — —	250 „
„ „ Egy hirhedt kalandor — — — — —	150 „
„ „ A lélekidomár — — — — —	250 „
Dickens: Cooperfield Dávid I—III — — — — —	500 „
Ostwald: Feltalálók, felfedezők — — — — —	130 „
Carlyle: A francia forradalom I—III. — — — — —	420 „
Ferrero: A világhódító Róma — — — — —	130 „
„ Julius Cezar — — — — —	130 „
„ A római köztársaság elbukása — — — — —	130 „
„ Antonius és Cleopatra — — — — —	130 „
„ Augustus köztársasága — — — — —	130 „
„ A római világbirodalom — — — — —	130 „

Utánvételi költség kötetenként 6 leu. — A pénz előzetes beküldése esetén portóköltséget nem számítunk.

A „Cimbora” képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIÁBAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIÁBAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora” szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajánli-Mici [Kisbaczon] u. p. Bajánli-Mare Nagybaczon] Jud. Treiscaune [Háromszék megye], Románia. — Főszerkesztő: Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt közlemények, az Elek Nagypóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szatmár], Románia. Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u. 12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal vezetője: dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József, Beregszász, Ugocsai-u. 5. Bleicher Simon, Munkács, Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Ratkovszky Pál urnál, Jelsava. Fülöp Káimáné, Rimavska Sobota, Kohár-u. 32. Wietorisz Gyula, Rimavska Sobota. Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő, Losonc, Rózsa-u. 6. Kormos János nyug. tanító, Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Gócza András nyug. tanító, Revuca. Babják János, Uzhorod, Podkarpatski Bank, Menafegytróda. Julius Dámjanovits ürednik, Huszte, Okresni Soud. Riedl Béla, Kosice, Eszterházy-utca 20. Turóczy Béla, Kosice, Szlovák Általános Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizetőink negyedévenkénti postalakárképpénztári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizetőink negyedévenkénti postalakárképpénztári befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIÁBAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. I. an Rajju 18. sz.], Arad, Barót stb. városokban a nyugdíjakat Bihar József nyug. postafelügyelő három havonként személyesen mutatja be. — Románia többi városában és falvaiban lakó előfizetőink a Cimbora-hoz mellékelten negyedévenkénti kiállított postautalványt kapnak, amelynek összegét bármelyik postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befizetés formájában a Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka).

AUSZTRIÁBAN:

a Wiener Bankvereinnál „Szabadsajtó” Bruchdruckerel u. Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románia) számlájára.